

může strana pro nesprávné právní poučení se domáhati navrácení v pře-
dešlý stav, neboť zavedením tohoto mimořádného opravného prostředku
nemohly býti dotčeny předpisy o řízení před nss-em, a nad to se v cit.
§ 71 odst. 2 výslovně praví, že nesprávné nebo neúplné poučení nemůže
býti straně na újmu.

Ježto konečně zrušením výroku o vyvlastnění padá současně i pro-
zatímní stanovení odškodného, jež je pouhým adnexem výroku vyvlast-
ňovacího, nemusil se nss zabývatí námitkami, brojícími proti této části
nař. rozhodnutí, a nemusil zejména také zkoumati, zda snad rozhodnutí
to i v této části nepodléhá dalšímu přezkoumání v instančním postupu.

Č. 9015.

Pracovní právo. — Řízení správní: I. * Ministr soc. péče není sám bez dohody se zúčastněnými ministry kompetentní zamítnouti žádost za schválení kolektivní smlouvy podle § 7 al. 3 zák. o osmihodinné době pracovní č. 91/18. — II. Strany, které sjednaly kolektivní smlouvu, mají procesní nárok na to, aby o jejich žádosti o schválení této smlouvy podle zák. č. 91/18 bylo rozhodnuto kompetentním úřadem.

(Nález ze dne 28. ledna 1931 č. 1290.)

Prejudikatura: ad II.: Boh. A 3680/24.

Věc: Společenstvo výčepníků a hostinských v L. (adv. Dr. Rud. Freudenfeld z Liberce) proti ministerstvu sociální péče (odb. rada Frt. Benáček) o schválení kolektivní smlouvy podle § 7 al. 3 zák. č. 91/18 Sb.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost,

Důvody: Nař. rozhodnutím z 31. ledna 1929 odepřelo min. soc. péče schváliti podle § 7 al. 3 zák. č. 91/18 kolektivní smlouvu, uzavřenou mezi společenstvem hostinských a výčepníků v L. se strany jedné a pomocnickou hromadou tohoto společenstva se strany druhé ohledně přípustnosti práce přes čas ve smlouvě normované, a to jednak z toho důvodu, poněvadž veř. zájem toho nevyžaduje, aby v hostinských živnostech, o které jde, pracovní doba byla prodloužena, jednak proto, že živnosti hostinské, třeba jako jiné živnosti sloužily veřejnosti, přece nejsou takovými podniky, jaké má na zřeteli cit. ustanovení zákona.

Uvažuje o stížnosti společenstva do tohoto rozhodnutí podané, musil nss v prvé řadě zkoumati, zda žal. úřad byl kompetentní, aby sám vydal nař. rozhodnutí. Předpis § 7 bodu 3 zák. o 8hodinné době pracovní z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., na jehož základě bylo nař. rozhodnutí vydáno, ustanovuje, že v podnicích veřejné potřebě určených může se prodloužit pro některé skupiny zaměstnanců pravidelná doba pracovní, když zaměstnanec je sice třeba déle na místě služebním (v pohotovosti), ale jeho skutečná práce nevyžaduje více než 6 hodin denně. Toto prodloužení připouští se však jen tehdy, když kolektivní smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci o tom ujednané schválí min. soc. péče v do-

hodě s ministry zúčastněnými. Podle toho smí schválení kolektivní smlouvy státi se jen úhrnným aktem min. soc. péče a ostatních zúčastněných ministrů, a není tedy min. soc. péče kompetentní, aby samo bez dohody se zúčastněnými min. kolektivní smlouvy schvalovalo. Poněvadž zákon nemá jiného ustanovení, nutno míti za to, že nejen schválení smlouvy, ale vůbec veškeré rozhodování o podaných žádostech za schválení smluv podle § 7 bodu 3 smí se státi jen v dohodě se zúčastněnými ministerstvy a že tedy zejména i zamítnutí těchto žádostí má předcházeti dohoda s oněmi min., která dle své působnosti povolána jsou o žádosti spolurozhodovati.

Z uvedeného je patrné, že min. soc. péče nebylo kompetentní, aby samo z vlastní své pravomoci bez dohody se zúčastněnými min. žádost zamítlo a že učinilo-li tak přec, je rozhodnutí jeho nezákonným.

Mohl by ovšem býti spor o to, zda společenstvo má vůbec nějaký materiální nárok na kladné vyřízení své žádosti, a zda vzhledem k ustanovení § 2 zák. o ss mohlo by vůbec brániti se před nss proti zamítnutí své žádosti, kdyby veškerými kompetentními úřady bylo záporně o ní rozhodnuto; leč k řešení této otázky nelze tentokrát přistoupiti, neboť tolik je jisto, že společenstvu, které sjednalo kolektivní smlouvu, nemůže býti upřen procesní nárok na to, aby o jeho žádosti za schválení této smlouvy bylo kompetentními úřady rozhodnuto (Srovn. Boh. A 3680/24). Tento nárok společenstva byl následkem mylného náhledu žal. úřadu o výlučné jeho příslušnosti porušen, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 9016.

Živnostenské právo: * Oprávnění k prodeji látek a preparátů, určených za léky (§ 15 č. 14 živn. řádu), zahrnuje v sobě i oprávnění k prodeji uvedených předmětů v malém.

(Nález ze dne 29. ledna 1931 č. 27).

V ě c : František S. v K. proti zemské správě politické v Brně o koncesi dle § 15 č. 14 živn. ř.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Podáním z 21. července 1927 žádal st-l za udělení koncese drogistické dle § 15 č. 14 živn. řádu s oprávněním k prodeji jedů, látek a preparátů k účelům léčebným, pokud nejsou výslovně vyhrazeny lékárnám, jakož i umělých minerálních vod a vřídelních výrobků. Rozhodnutím ze 13. ledna 1928 udělila osp v Prostějově st-li koncesi k výrobě a prodeji strojených minerálních vod a k prodeji jedů, nevyhověla však žádosti za udělení úplné koncese dle § 15 bodu 14 živn. řádu, protože místní potřeba v K., který má 2274 obyvatel, udělení takové koncese nepřipouští.

Odvolání, popírající nedostatek místní potřeby, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z téhož důvodu a s tím, že koncese k prodeji látek a preparátů určených za léky, pokud jich prodej není vyhrazen lékárnám, jest